

Elise de **INGENIEUR**

Lucy Stevenson Ewell

(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Dit verhaal speelde zich af in Kenia.

Wakker worden, Elise', zei mama.

Elise gromde en draaide zich om in haar bed. Ze wilde blijven slapen!

Ze kneep nog even haar ogen dicht. Toen dacht ze aan haar vrienden op school en de dingen die ze daar zou leren. Uiteindelijk kroop ze uit bed om te bidden.

'Lieve hemelse Vader,' bad ze, 'dank U voor deze nieuwe dag. Help me alstublieft om op tijd op school te komen. Help me om te leren en lief te zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen.'

Het was 4 uur en het was buiten nog donker. Elise woonde ver van haar school. Daarom moest ze zo vroeg opstaan. Maar ze wist dat leren belangrijk was. Bovendien moest ze naar school gaan omdat ze later ingenieur wilde worden!

Voordat Elise vertrok, pakte ze haar boekentas en wat chapati als ontbijt. Ze at het platbrood op terwijl ze op de bus wachtte.

Toen de bus arriveerde, kwam de zon net over de gebouwen in de verte kijken. Elise stapte in en ging op haar plaats zitten. Ze keek uit het raam en mijmerde over ingenieur zijn. Op een dag zou ze machines bouwen om mensen te helpen.

Toen Elise uit de bus stapte, moest ze nog een paar straten lopen. Ze keek hoe laat het was en begon te rennen. Ze mocht niet te laat komen!

'Welkom iedereen', zei auntie [tante] Claudia. Ze noemden hun leerkracht 'auntie'. 'Vandaag gaan we het over breuken hebben.'

Elise ging rechtop zitten. Ze was dol op wiskunde!

Maar toen auntie Claudia de som op het bord schreef, was Elise verward. Ze keek naar haar wiskundeboek en daarna naar haar notities. Ze snapte niets van de getallen.

'Doe de opdracht op pagina 42 voor morgen', zei auntie Claudia. 'Je mag er de rest van de les aan werken.'

Elise schreef de eerste som op. Ze begon de som op te lossen, maar kwam er niet uit. Ze zuchtte. Misschien kon haar vriendin Jessie helpen.

'Jessie', fluisterde Elise. 'Kun je me met de eerste som helpen?' Jessie schudde haar hoofd. 'Ik probeer om het zelf voor het einde van de les af te krijgen.'

Elise fronste. Ze keek naar haar vriend Miguel. 'Weet jij hoe je de eerste moet doen?' vroeg ze.

Maar Miguel had het ook te druk. 'Sorry', zei hij, en hij bleef werken.

Elise was helemaal van slag. Ze was altijd zo goed in wiskunde!

Toen Elise thuiskwam, was het alweer donker. Ze was moe. En ze moest haar huiswerk nog doen.

Misschien ben ik niet slim genoeg, dacht Elise.

Elise begon weer aan de som. Maar ze kon hem nog steeds niet oplossen. Ze kreeg hoofdpijn van de getallen! Misschien zou ze dan toch geen ingenieur worden.

Op dat moment ging Elises grote zus Emma naast haar zitten. 'Alles in orde?' vroeg ze.

Elise kreunde. 'Ik weet niet hoe ik deze sommen moet doen! En alle anderen weten het wel. Ik ben gewoon niet slim genoeg.'

Emma lachte. 'Je bent *wel* slim!' zei ze. 'Als je iets moeilijk vindt, wil dat niet zeggen dat je niet slim bent. 'Het betekent gewoon dat je meer moet oefenen. Laat me eens kijken waar je mee bezig bent. Ik zal het je leren.'

Elise liet haar de som zien en Emma schreef de getallen op. Na een paar minuten werd het haar duidelijk. Elise pakte het potlood uit Emma's hand en maakte de som af.

'Het is je gelukt!' zei Emma. 'Blijf oefenen. Als je er weer niet uitkomt, mag je me altijd om hulp vragen.'

Elise kreeg een warm gevoel terwijl ze aan de volgende som begon. Haar hemelse Vader had haar ochtendgebed verhoord en haar geholpen om te leren! Ze was dankbaar dat Hij haar een geduldige grote zus had gegeven die het haar kon uitleggen. Met de hulp van onze hemelse Vader en door hard te werken kon ze op een dag toch ingenieur worden! ●

